

Cuprins

Notă referitoare la ordinea și pronunția numelor japoneze	11
Capitolul I. Piața	13
Capitolul II. Doamna din Gion	25
Capitolul III. Cursa de cai.....	36
Capitolul IV. O doamnă sub clar de lună	56
Capitolul V. „Iarba călcată”	74
Capitolul VI. Băiatul cu un cocoș de luptă	82
Capitolul VII. Un luptător își ia bun-rămas	93
Capitolul VIII. Cometă deasupra capitalei	102
Capitolul IX. Soldații-călugări ai Muntelui Sfânt	110
Capitolul X. Ereticul	115
Capitolul XI. Vulpile și lăuta	132
Capitolul XII. Morții vorbesc	140
Capitolul XIII. Palatul Izvorului cu Salcie	149
Capitolul XIV. Steagul roșu al familiei Heiké	160
Capitolul XV. Steagul alb al familiei Genji	168
Capitolul XVI. Săbii și săgeți.....	185
Capitolul XVII. Răul de sânge	195
Capitolul XVIII. Un cântec la flaut	210
Capitolul XIX. O ceainărie în Eguchi	225
Capitolul XX. Un pelerinaj la Kumano	232
Capitolul XXI. Nas-Roșu negustorul	247
Capitolul XXII. Mandarine din miazăzi	260
Capitolul XXIII. Împăratul a fost răpit	270
Capitolul XXIV. Bătăia tobelor	276
Capitolul XXV. Furtuna de zăpadă	286
Capitolul XXVI. Îndurare	296

Capitolul XXVII. O capelă pe deal	307
Capitolul XXVIII. Mama	315
Capitolul XXIX. Surghianul	320
Capitolul XXX. Flori de cireș	328
Capitolul XXXI. Corbul	340
Capitolul XXXII. Ulița Negustorilor de Boi	351
Capitolul XXXIII. Un bujor alb	357
Capitolul XXXIV. O icoană de argint	364
Capitolul XXXV. Miliarde de lumânări	372
Capitolul XXXVI. Poetul rătăcitor	375
Capitolul XXXVII. Un negustor din nord-est	380
Capitolul XXXVIII. Trei vise	389
Capitolul XXXIX. Asatori doctorul	398
Capitolul XL. Giovaerul Mării Interioare	405
Capitolul XLI. Un împărat moare	413
Capitolul XLII. Lumina adevărului	425
Capitolul XLIII. Două dansatoare	430
Capitolul XLIV. O ceartă răsunătoare	441
Capitolul XLV. Construcția unui port	449
Capitolul XLVI. Un călugăr este surghianit	454
Capitolul XLVII. „Familia Genji se va ridica din nou...”	461
Capitolul XLVIII. Demonii muntelui Kurama	469
Capitolul XLIX. Ushiwaka fuge	481
Capitolul L. O călătorie spre Soare Răsare	492
Notă despre contextul istoric al <i>Poveștii familiei Heiké</i> și despre autorul său	503

Capitolul X

Ereticul

— Poate că Tadamori și Kiyomori – tatăl și fiul – nu sunt oameni prea de seamă, dar, în ultima vreme, acești luptători ai Palatului au început să imprumule purtările tigrlui. A sosit momentul să-i smulgem ca pe buruieni, sau vor naște mari incurcături ceva mai încolo.

— Nu, întregul Palat Mănăstire ne batjocorește.

— Vorbiți despre conacul de la Kagashirayama?

— Da, despre asta este vorba. Nu am avut nici un răspuns.

— Acel conac intră în mod natural în jurisdicția noastră. Când călugărul care deținea Kagashirayama a murit, Palatul a presupus că terenul îi revenea Majestății Sale.

— O încercare sfruntată și nelegiuită de a pune mâna pe el...

— Palatul-Mănăstire este locul spre care ar trebui să ne îndreptăm!

— Ar trebui să-l vizităm mai des, fiindcă, altminteri, își vor forma niște obiceiuri proaste!

Până seara, mai multe mii de călugări înarmați, care purtau Sfântul Chivot, năvăliseră în jos pe coasta muntelui și, ca niște nori aducători de furtună, se pogorâseră dinspre mieznoapte asupra capitalei, urmând linia malurilor râului Kamo în timpul asfințitului, până când ajunseseră într-un punct nu foarte îndepărtat de porțile orașului. În timp ce se lăsa întunericul, își continuară marșul în timp ce intonau sutre pe un ton rău-prevestitor, iar făclile lor aprinse păreau că mistuie pământul și incendiază norii.

În fiecare sat și cătun de pe drumul celor ce mărșăluiau, groaza îi cuprindea pe locuitori, de parcă Dumnezeu Râului în persoană ar fi trecut pe acolo; pe străzi nu apărea nici țipenie de om. În cocioabele lor de scânduri, mamele își strângeau copiii în brațe, le acopereau fețele și le astupau urechile, așteptând ca năvălitorii cei cumpliți să se îndepărteze.

La Gion, Sfântul Chivot fusese instalat în sanctuarul templului, străjuit de călugări; pe durata întregii nopți, lumina focurilor aprinse de ei făcu aburii fierbinți ai Dealurilor din Soare-Răsare să ardă cu o strălucire rău-prevestitoare.

Ineditul experienței de a avea o casă nouă și propria lui pasiune pentru construit îi ofereau lui Kiyomori plăceri neîntrerupte. De când se mutase la Rokuhara, nu era niciodată mulțumit, decât dacă era înconjurat de tâmplari care să schimbe și să mai adauge mereu câte ceva la noua lui casă. Un râuleț care se revârsa de pe dealurile din spatele Templului Kiyomizu și trecea pe lângă proprietatea lui îi aminti lui Kiyomori de pârâul care traversa curtea casei socrului său, și ținu musai să modifice cursul râulețului, astfel ca acesta să treacă prin grădina lui. Îi vorbi despre asta soției sale, care spuse:

— Da, dacă am avea o apă curgătoare care să treacă prin grădină, sora mea și cu mine am putea să ne apucăm de vopsit. O să angajez o țesătoare și o să inventez câteva modele noi, în culori neobișnuite; și atunci, tu și copiii ași putea avea câteva haine foarte deosebite.

Tokiko nu era doar o croitoreasă talentată; odată, în adolescență, fusese doamnă de companie la Curte, unde văzuse și se ocupase de brocarturile bogate și de broderiile garderobei imperiale.

— Bine! Aș putea să vă privesc pe tine și pe sora ta în timp ce vopsiți mătasea, așa cum am făcut în prima zi în care te-am văzut.

Pe Kiyomori îl cuprinsese entuziasmul în privința acestui plan și puse lucrătorii să se apuce imediat de lucru. Până la sosirea verii, ideea se înlăptui.

— Acum, că râulețul ăsta ne trece prin grădină, o să avem o mulțime de licurici. Trebuie să-l chem pe tata să vină și să vadă, spuse Kiyomori.

Chiar în noaptea în care Tadamori și Ariko, mama vitregă a lui Kiyomori, veniseră în vizită, călugării de pe Muntele Hiei sosiră în capitală.

Ariko și Tokiko, care aveau cam aceeași vârstă și ar fi putut trece cu ușurință drept surori, păreau să găsească o mare plăcere una în compania celeilalte, iar priveștiștea lor, înconjurată de cei trei nepoți ai lui care se jucau, îl încânta pe Tadamori, care stătea și-și sorbea vinul într-o plăcută stare meditativă. Se bucura la gândul că acest fiu al lui, odată nepăsător și flășturatic, era acum nu doar un curtean de încredere, ci și Domn Aki, stăpânul unei case noi. Pentru Kiyomori, învosit de vin, viața părea să fi ajuns în cel mai frumos moment al ei.

— Dacă ar fi venit și Tsunemori cu tine, ar fi putut să ne cânte la flaut, spuse el.

— Vă place să ascultați muzică de flaut? răspunse Ariko. Dacă aveți unul, dați-mi voie să vă cânt eu ceva.

Kiyomori se întoarse spre Tokiko și îi spuse să-și aducă flautul.

Tadamori stătea și privea licuricii zburând pe deasupra râului; în timp ce își sorbea încetîșor vinul și asculta cântecul din flaut al lui Ariko, se pomeni că se lipește de un stâlp și ațipește. Dar se ridică brusc, dezmeticindu-se; cineva intra în fugă pe poarta din față și se îndrepta în viteză spre gardul de lângă grajduri. Se auzi un țipăt, slugile, în colțurile lor, începură să forfotească neliniștite.

— Au venit!

Tokitada, fratele lui Tokiko, apăru în încăpere, tare tulburat, strigând că toți călugării Muntelui Hiei au sosit în capitală. În spatele lui stătea ghemuit slujitorul lui Kiyomori, Heiroku. După chipurile lor palide, era limpede că amândoi înțelegeau cât de rea e vestea pe care o aduseseră.

Ochii lui Ariko îi căutară pe ai lui Tadamori, în timp ce lăsa flautul din mână.

— Ce păcat că a trebuit să se întâmple în seara asta, murmură Kiyomori în sinea lui, apoi se întoarse spre tatăl său cu un zâmbet. Deci, au venit până la urmă!

Tadamori, care se trezise pe deplin, se ridică în picioare și spuse în liniște:

— Prin urmare, au venit, nu-i așa? Va trebui să ieșim și să înfruntăm uraganul. Călugării ăia de pe Muntele Hiei sunt la fel ca furtunile cu tunete vara și vijeliile toamna. Mai mult ca sigur, această casă va fi spulberată precum frunzele înainte de un vifor.

— Îmi dau seama de asta, răspunse iute Kiyomori, și nu pot decât să mă inclin în fața dorinței cerului, dar nu în fața voinței acestor oameni. Îmi pot reface oricând casa din ruine.

— Dacă ești deja hotărât, atunci departe de mine gândul să te sfătuiască altfel, Kiyomori, dar dacă tu ești pregătit să-ți pierzi căminul, eu sunt pregătit să-mi pierd fiul. Dacă o să pieri în această bătălie, mai am un fiu, pe Tsunemori, și, după el, un nepot, pe Shigemori.

— Tată, nu ai de ce să fii îngrijorat. Mă rog ca ei să vină întâi încoace, pentru că mi-e teamă de ceea ce se va întâmpla dacă decid să asedieze Palatul Mănăstire.

— Maiestatea Sa a fost avertizat să nu ofere de această dată nici o înlesnire Muntelui Hiei, altminteri își vor face un obicei din a-l hărțui. A refuzat deja să le dea conacul Kagashirama.

— Fără îndoială, acesta este adevăratul motiv pentru acest protest armat și nu povestea ăia de pe Gion. Încăierarea lui Tokitada cu călugării a fost un nimic, un lucru pe care, în mod obișnuit, nimeni nu l-ar lua în serios.

Auzind aceste cuvinte, Tokitada și Heiroku, care se retrăseseră spre coridor, făcură un pas în față.

— Nu, frate, e adevărat că i-am bătut pe mai mulți dintre ei. I-au găsit pricină lui Heiroku pentru o greșeală mărunță, i-au poruncit să se închine pentru a-și cere scuze, i-au cerut numele stăpânului său și, în cele din urmă, l-au batjocorit cu vorbe pe care nici un luptător nu are de ce să le îndure, de aceea i-am luat la bătaie. Lasă-mă să mă predau oamenilor ăloră de la Gion. Iartă-mă pentru ceea ce am făcut.

— Stai așa, așteaptă, Tokitada, încotro ai pornit? întrebă Kiyomori.

— Eu trebuie să fiu motivul acestui scandal atât de grav, strigă Tokitada.

— Nu ți-am spus deja să lași asta pe seama mea? Ți-ai pierdut mințile? Nu ți-am spus deja că eu sunt cel care va înfrunta urmările?

Iar tu, Heiroku – să-ți fie limpede, voi descurca totul cu mâna mea. Dacă va fi nevoie, tata este aici să mă ajute. Înțelege, Heiroku, că dacă voi vrea să te folosesc drept țap ispășitor, nu am nevoie să tot repet că îmi asum consecințele. Mi se pare că aud mii de voci – glasurile oamenilor de rând, din piață – care mă zoresc să merg înainte și să fac ceea ce trebuie... Acum, miza este mai mare decât viața mea. De mine depinde viitorul luptătorilor. Hai să nu ne mai găsim ascunzișuri și să nu lăsăm această ocazie unică să-mi scape printre degete.

În tăcerea dureroasă care urmă, se auzi zgomotul făcut de slugile care se înarmau, pregătindu-se pentru poruncile lui Kiyomori.

— Tată, vrei să mai stai puțin pe aici?

Sosirea lui Tsunemori, călare, însoțit de mai mulți slujitori și cai, îl făcu pe Tadamori să se ridice în picioare.

— Nu, a fost o seară cât se poate de inviorătoare... Și, Kiyomori, poate că se va întâmpla ce e mai rău, de aceea îți spun să trimiți femeile și copiii într-un loc sigur înainte de sosirea dimineții.

Cu aceste cuvinte de avertisment, Tadamori ieși fără să se grăbească în curte și puse șaua pe cal. Kiyomori o ajută pe Ariko să urce în lectica ei, apoi se urcă și el în ea, spunând că o să-i însoțească o parte din drum. Alături de fratele său, care călărea pe lângă el, Kiyomori conduse încet grupul pe poartă.

Licuricii li se ingrămădiră pe ea și le intrară în mâneci. O adiere de vânt făcu nenumăratele insecte să se rotească într-o vârtoare strălucitoare.

În timp ce cortegiul de douăzeci de persoane ajungea până la Podul Gojo, Kiyomori aruncă o privire în urmă, peste umăr, și văzu că focurile de pază din apropiatul Gion luminau amenințător cerul.

Dimineața, Capitala arăta tare ciudat. Fiecare casă era încuiată, pe străzi nu se afla nici un suflet de om. Marile drumuri erau la fel de goale ca și la miezul nopții. Din când în când, trecea câte un luptător cu armura zornăind. Apăreau câte zece sau douăzeci de cai; apoi, trei sau patru călăreți, conduși de soldați, se îndreptau spre Curte; funcționarii se grăbeau spre Palat, la datorie.

— Aș dori să vorbesc ceva cu Kiyomori, Domnul Aki. Sunt Tadamasa al neamului Heiké. Unde își face datoria?

Toate cele opt porți ale Palatului Mănăstire erau pline cu soldați îmbrăcați din cap până-n picioare în armură. Tadamasa, unchiul lui Kiyomori, scăpase neînsoțit de la Curte și venise să-și caute nepotul.

Un luptător se opri să-i răspundă:

— Poate că Domnul Aki nu a sosit încă. Umblă vorba că reședința sa va fi atacată de călugări înainte ca aceștia să dea năvală fie asupra Curții, fie asupra Palatului.

— Ah, înțeleg, e mai îngrijorat de siguranța propriei lui averi decât de a palatului. Tipic pentru el. Atunci o să mă îndrept spre Rokuhara.

Tadamasa întoarse calul spre Soare-Răsare și porni în galop spre Podul Gojo. În timp ce se apropia, observă o siluetă călare, venind spre el. Calul mergea în buiestru, legănându-și liniștit coada.

— Ia stai! Unchiule, încotro ai pornit? strigă Kiyomori, în timp ce Tadamasa trecea ca vântul pe lângă el.

Tadamasa trase puternic de hățurile calului și se întoarse brusc, apoi se opri. În timp ce Kiyomori se îndrepta spre el, izbucni plin de furie:

— Aha, tu erai, Kiyomori! Vezi cum vorbești cu mine! Ce vrei să spui cu „încotro ai pornit”? De îndată ce am auzit că mai mult de două mii de călugări au coborât de pe Muntele Hiei, primul meu gând s-a îndreptat spre tine. Vai, am zis, uite, scăpaseși în afărșit de sărăcie, ai fost în stare să-ți construiești o casă, și uite, sfârșitul se întrevede atât de repede. Mi-a părut rău pentru tine, am avut sentimente pe care numai un unchi le poate avea pentru nepotul său. Eram sigur că te pot ajuta și veneam spre tine cât puteam de repede.

— Asta... a fost cât se poate de grijuliu din partea ta, spuse Kiyomori, răsând batjocoritor, deși inclinase politicos din cap, dar, unchiule, nu îți dai seama cu cine avem de a face? Nimeni, nici măcar Majestatea Sa, nu îndrăznește să li se opună celor care vin cu însemnul sacru. Indiferent de cât ajutor îmi oferi, suntem neputincioși împotriva acestor călugări de pe Muntele Hiei. Dacă nu cumva ai venit să îmi vezi ruinele casei, cuvintele tale sunt, politicos fie spus, hazlii. Îmi dau seama că ai avut cele mai bune intenții.

— Hmm – acum înțeleg. M-am întâlnit în zorii zilei cu tatăl tău la Departamentul de Justiție, iar el părea să gândească întocmai ca tine. De fapt, voi doi sunteți absolut la fel... Așadar, niciunuia dintre voi nu-i pasă de ceea ce se întâmplă. Vă lasă rece tot ce se petrece.

— Tatăl meu vorbește pentru el, eu vorbesc pentru mine. Nu e nimic ciudat în a-ți păstra calmul. Dimpotrivă, tu de ce te zbuciumi? Nu e nimic ciudat în expedițiile astea inarmate.

— Destul! Cu cât vorbești mai mult, cu atât îmi dau seama că tu și tatăl tău sunteți niște lași.

Tadamasa, care nu era dispus să accepte că nepotul ăsta al lui era acum un bărbat în toată firea, își păstrase obiceiul de a-l necăji pe Kiyomori, de parcă ar fi fost același puștan zdrențuit de acum zece ani. Pe de altă parte, Kiyomori îl îngăduia pe Tadamasa numai pentru că era fratele tatălui său. Nu cunoștea nici o persoană pe care s-o disprețuiască mai profund. În ultima vreme, i se păruse cam neliniștit Tadamasa și simțise că avansarea lui Tadamori în cadrul Departamentului de Justiție, ca și noul său titlu și rang, îl demoralizau oarecum pe unchiul său, deși acesta nu avea motive să-i invidieze, de vreme ce primise și el, nu demult, o funcție importantă la Curte.

— Hai, coboară din șa, Kiyomori, coboară și ascultă ce am să-ți spun.

— Nu, mă duc să veghez la apărarea Palatului, și nu pot să pierd timpul aiurea.

— Și ar fi trebuit să fii printre primii la Palat – cum adică, vii agale la ora asta, de parcă nu te-ar trage inima să te duci? răspunse Tadamasa, descălecând grăbit și înșfăcând hățul lui Kiyomori.

— Și acum, ce vrei? întrebă Kiyomori nerăbdător, descălecând șovăielnic și așezându-se sub unul dintre pinii care străjuiau șoseaua.

— Acum, ascultă-mă. Dacă te împotrivești, din această clipă mă dezic de toate legăturile sfinte de sânge dintre noi, spuse Tadamasa.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Ești complet orbit de dragostea pentru soția ta. Tokiko te face să joci după cum îți cântă ea.

— Te referi la soția mea?

— Cine altcineva decât Tokiko? O lași să te convingă să provoci dezastul ăsta, soț prostănac ce ești! Nu am văzut niciodată atâta prostie ca în capul tău. De ce nu îl predai pe Tokitada autorităților de pe Muntele Hiei?

— Ah, ia stai o clipă, nu înțeleg prea bine. Încerci să spui că, dat fiind că Tokitada este fratele soției mele, eu am ascultat rugămințile lui Tokiko și de aceea sunt vinovat pentru această poveste?

— Da, despre asta este vorba. Nici nu trebuie să te întreb, pentru că lucrurile îmi sunt limpezi mie, unchiului tău.

— Deci, despre asta este vorba, așa îți par ție lucrurile?

— Jură-mi aici și acum că o să-l predai pe Tokitada și pe servitorul tău Heiroku, că o să rămâi prizonier în propria ta casă și o să aștepti să fii judecat. Eu, între timp, mă duc spre Gion și vorbesc eu însumi cu călugării. Atunci, ei nu vor mai avea motive să facă scandal și vom preîntâmpina un dezastru.

— Refuz.

— Poftim!?

— Mai bine să-mi smulgă unul după altul toate mădulele, înainte să-i predau pe oamenii ăștia doi.

— De ce refuzi? Cât valorează viețile lor, față de liniștea Maiestăților Lor?

— Tokitada și Heiroku nu sunt singurii vinovați. Dacă la Curte se va întâmpla o nenorocire, va fi doar rezultatul abuzurilor sale neîntrerupte. Dacă este atacat Palatul, acesta nu va fi decât rezultatul proastei guvernări. Nu mă poate acuza nimeni de urmări.

— Ai inebunit, Kiyomori? Ce cuvinte lipsite de rușine!

— Nu mai lipsite de rușine decât acelea pe care le-ai scuipat tu până acum. Soția mea îmi este foarte dragă, dar nu ia ea hotărârile în locul meu.

— Foarte bine, foarte bine... Eu am vorbit destul. Fie ce-o fi! Te-am și auzit spunând lucruri care nu pot fi trecute cu vederea. Iar ceea ce li se va întâmpla Maiestăților Lor nu este problema ta?

— Da, am spus asta.

— Trădătorule! Nemernicule!

— Serios?